

зе въ турската територия, турцитѣ, събрани въ гжсти редове, да ударятъ силно върху българскитѣ вериги, да ги пробиятъ и следъ това да заобиколятъ главнитѣ сили и ги пленятъ. Ала работата не излѣзе така. Турцитѣ пипаха много мудро. Докле тѣ се събератъ и наредятъ за бой, българитѣ ги прева-риха. Съ страшна, съкрушителна сила войскитѣ отъ I-ва и III-а армии подъ командата на генералитѣ Радко Димитриевъ и Кутинчевъ настѣпиха върху турцитѣ, при селата Ескиполосъ, Петра, Гечкенлий, победиха ги и ги принудиха да се разбѣгатъ като пилци. Лозенградъ бѣше превзетъ. Много турски войници и топове бѣха пленени, а одринскитѣ турски войски, които отиваха въ помощъ, щомъ видѣха това, бързо се завърнаха и съ голѣмъ тичъ едва сварваха да настигнатъ въ одринскитѣ крепости и да затворятъ желѣзнитѣ врата. Въ този мигъ войскитѣ на генералъ Ивановъ вече наближаватъ и започватъ да обграждатъ крепостъта като съ желѣ-зенъ обръчъ.

Българскитѣ войници сж въодушевени и се биятъ отъ все сърдце. Навсѣкжде се чува викъ ура. Барабани биятъ, тръби тръбятъ и музики сви-рятъ „Шуми Марица“. Селата около Одринъ се пазятъ отъ турски войски и отъ селянитѣ. Ала нищо не може да устои срещу настѣпа на българитѣ. Едно по едно тѣ падатъ въ български ржце подъ ударитѣ на трета, осма и девета дивизия. За 8 дена всички села бѣха превзети, и на 14 октом-врий обсадния кръгъ се доближи около Одринъ.

Всички турски войски и околното селско на-селение, на брой надъ 120,000 души, се прибраха въ укрепения градъ. Навалищата стана голѣма. За-